

Lydia Strong

TROCHU VÍC

Lydia Strong

TROCHU VÍC

PODĚKOVÁNÍ

Děkuji úžasné autorce a mé přítelkyni
Victorii Kanakaredes 😊

PROLOG

Jak jsem se do tohohle zase dostal? Mojí kámoši se vevnitř baví s krásnýma holkama. Já stojím venku, přede mnou je hlavní hráč našeho ragbyového týmu a hrozivě se na mě mračí.

„Čekám,“ zamručí, když se nehejbu.

„Ty to myslíš vážně?“ zeptám se ho nejistě. Musel si dělat srandu, protože tohle nemůže myslet vážně.

Jeho kamennej obličej mi ale naznačuje, že on si srandu dělat neumí. Asi ho tolikrát praštili do hlavy, že se mu ztratil smysl pro humor.

„Udělej to!“ zavrčí a mně dojde, že nemám na výběr. Buď to udělám, nebo dostanu nakládačku. A vzhledem k tomu, že on je sportovec a já jen povaleč, je dost jasný, kdo by vyhrál.

Polknu, přiblížím se k němu a natáhnou se, abych dosáhnul na jeho rty. Pořád čekám, že mi řekne, že si dělal prdel, ale jeho studený oči mají neměnej výraz.

Kurva! Nahnu hlavu a se sebezapřením se dotknu jeho rtů.

KAPITOLA 1.

O 9 hodin dříve

„Ty vole, to muselo bolet,“ zhodnotí Mike, když vidí, jak jeden z hráčů našeho ragbyového týmu srazí dalšího na zem a padne na něj. I na tuhle dálku je vidět, že to nebylo jen cvičný složení.

„Jsou to šílenci,“ připojí se se svým názorem i Alex. „Kdo jinej by si nechal dobrovolně lámat kosti.“

„Ale zase na ně letí holky,“ vzdychne Dave.

„Jo, ale k čemu to je, když máš zlomenej nos, polámaný žebra a poškozenej mozek?“ namítne, když tomu chudákovi musí pomáhat ze země dva spoluhráči.

„To bych klidně obětoval, jen kdybych mohl jít na rande s některou z Greyových sester,“ nesouhlasí se mnou Dave.

Je fakt, že holky jsou to nádherný, ale nechat se kvůli nim mlátit? To by se mi moc nechtělo. Radši zůstanu zdravý a je si budu představovat při masturbaci.

„Nech si zajít chuť,“ otočí se na něho Alex. „Víš dobře, že s nejstarší chodí Dan a hlídá i ty mladší. Je jak obrovskéj hlídací pes,“ kývne nazpět k fotbalovému hřišti, kde dál probíhá trénink.

Všichni se podíváme na přerostlou horu svalů, který nemůže být devatenáct let. Podle postavy, se kterou skoro ani neprojde dveřmi, musí být mnohem starší. Nebo ho od mala krmili nějakýma radioaktivníma utrechama. To by i vysvětlilo, proč se mu nic nestalo ani po tolika letech v ragbyovém týmu.

„Večer je určitě bude strážit i na té party, takže se k nim nikdo nebude moct přiblížit. On už jednu má, tak proč nám nenechá ty zbylé tři holky?“ rozčiluje se Alex. „Měl by mít nějakou mužskou solidaritu. My si taky neusurpujeme víc holek!“

„Chtělo by to, aby ho někdo zabavil,“ napadne mě, když se dívám, jak složí dalšího spoluhráče.

„Ale jak?“ podívá se na mě Mike. „Opít ho nejde, protože na něj nestačí ani bečka piva. Nikdo ho ani neudrží a svázat ho nedokážeme.“

„Budeme muset něco vymyslet,“ rozhodne se rázně Alex. „O Melody Greyové se mi zdálo už několikátou noc po sobě!“

„Na tu nemáš ani ty,“ zavrtí hlavou Mike a típne cigaretu. „Vždyť byla i ve finále Miss!“

„Ale co když bude líznutá?“ nadhodí Alex.

„Nepijí, protože je hlídá Dan,“ zavrtí hlavou Dave.

„O důvod víc se ho nějak zbavit,“ zamračí se na jeho postavu na hřišti Alex.

„Tak co budeme dělat?“ otočím se na kluky. „Nechci si jít sednout na zbytek života do vězení a nic jiného, než fyzický útok mě nenapadá.“

„Něco vymyslím,“ pokýve hlavou Alex.

Po škole zajdeme do naší oblíbené pizzerie. Dneska je tu jen nějaká nová brigádnice. Není moc hezká, tak si jí moc nevšímáme. Pořád řešíme zásadní problém, a to, jak to udělat s Greyovými holkama.

„Napadlo mě,“ začne Alex „že by se jeden z nás obětoval a Dana se nějak zbavil, aby měli ostatní volnou cestu.“

„Dobřej nápad,“ přikýveme. Jeden se prostě obětuje za svoje kámoše. Jako mušketýři.

„Ale jak ho má ten člověk zabavit?“ vyptává se Mike.

„To je věc toho, kdo prohraje,“ pokrčí rameny Alex.

„Já nevím,“ začne váhat Dave. „Netuším, jak bych ho zabavil. Vždyť jsme spolu nikdy nemluvili.“

„No a?“ Alex si je asi jistý svým vítězstvím, když ho nezajímá taková dost podstatná věc.

„Jo. Kdybychom byli kámoši, tak by se to dalo nějak zaonačit, ale takhle,“ pokrčím rameny.

„Holt budeš muset přemýšlet,“ usměje se Alex.

„Nebo si pořídit paralyzér,“ ušklíbne se Mike.

„Myslíš, že by ho to skolilo?“

„Složí to i býka, tak proč ne jeho?“ odpoví mi Mike.

„Podle mě váží víc než býk,“ vybavím si jeho obrovskou postavu. „Co mu nasypat něco do pití?“

„Máš něco tak hodně silného, aby ho to vyřadilo z provozu?“ zašklebí se Mike.

„Ne.“

„Tak vidíš!“

„Už toho nechte,“ uklidní nás Alex. „Takže, kámen, nůžky, papír!“

Všichni napneme ruce a na povel ukážeme vybraný znak. Napoprvé nikdo nevyhraje. Ani na podruhé. Potřetí to už vyjde. Bohužel!

„Do prdele!“ zanádvám. Blbej papír!

„Tak se tuž,“ pleskne mě po zádech zlomyslně Mike, zatímco se ostatní rozesmějí.

„Ale vždyť jsem o dobrých třicet kilo lehčí než on. Tak jak ho mám zastavit, aby vám nepřekazil balení?“

„Ty něco vymyslíš,“ věří mi Alex.

Jo? To si nemyslím. Z naší čtyřky nejsem nejchytřejší. To je Alex. Ostatně on přišel s tímhle nápadem a tak se taky zbavil rizika, že bude muset zápasit s tím obrem. A přitom by měl určitě větší šanci na úspěch než já. Je z nás čtyř totiž i nejhezčí, nejpopulárnější, má nejlepší povahu a nejsnáze se seznamuje.

No, aspoň to nedostal Mike, protože ten je protivnej a každého umí jen vytočit. Nebo Dave, to by asi taky nebylo dobrý, protože je nesmělej a dost se bojí. Ale já rozhodně nejsem dobrá volba! Nemám rád sport, tak nevím, o čem bych si měl s Danem povídat. Ani netuším, jestli má nějaký jiný zájmy. Vždyť já ani nevím, jestli umí mluvit!

Nad svým úkolem přemýšlím celý den, ale nic nevymyslím. Neměl bych se hodit marod? Ne, to by mi neprošlo. Kluci by byli nasraní a minimálně Mike by mě seřval. Rezignovaně se vydám na sraz s klukama, odkud jdeme na mejdan, který je už v plném proudu.

„Ahoj Darjo,“ usměje se Alex na vnadnou blondýnku, která stojí hned za dveřmi. Asi aby jí nikdo nepřehlídl. „Moc ti to dneska sluší.“

„Díky. Napiješ se se mnou?“ mrkne na něj ona.

„Určitě. Jen se kouknu kolem a pak si tě najdu,“ odpoví jí Alex a společně s námi jde dál do domu.

V obýváku je z jednoho stolu udělaný bar a na druhém je jídlo. Většinou jsou to chipsy, tyčinky a oříšky. Taky, kdo by na mejdanu jedl steak a hranolky.

Pohovka, křesla i stolek jsou odsunuté ke zdi, aby bylo místo na tancování. Kuchyň je obsazená většinou klukama, kteří tady do sebe házejí panáky nebo plechovky piva. Taky si každý jednu vezmeme a jdeme zpátky do obýváku, kde je většina lidí. Pozvaných i nepozvaných. V tuhle chvíli už nikdo neřeší, kdo je tady žádaný, a kdo se sem vetřel. My jsme naštěstí pozvaní, takže nehrozí, že si na nás někdo bude vyskakovat.

„Nepůjdeš za Darjou?“ zeptá se Dave Alexe.

„Později. Hele, holky Greyovy,“ kývne do jednoho rohu, kde stojí skupina holek. Tři z nich vynikají svojí krásou. Vysoké postavy, dlouhé nohy, většinou vykukující z minisukní, skvělá velikost prsou a dlouhé vlasy hnědé barvy. Člověk by si nejradši labužnický mlasknul.

„Olala,“ vzdychne toužebně Alex. „Tohle by snad stálo i za tu zlomenou čelist.“

Sice jsou fakt klasa, ale nejsem si jistý, že bych kvůli nim chtěl jít několik týdnů brčkem. Taky nemám prachy na nový zuby.

„To ale nemusíme řešit, ne?“ ušklíbne se Mike. „Tady Evan nám zajistí bezpečí, abychom to mohli na holky zkusit.“

Kruci! Vždyť jsem ještě nevymyslel, jak toho mlátiče zabavit. Neměl by mít, jako každý známý monstrum, nějakou slabinu?

„Dělej,“ pobídnou mě kluci a já se s nechutí vydám k největšímu bodu v místnosti. Stojí v hloučku svých spoluhráčů a němě pozoruje okolí. Jeho pohled nejčastěji zabrousí ke Greyovic holkám. Tohle fakt nebude lehký! Očividně bere svoji povinnost vážně. Proč to nefláká jako většina chlapů? Měl by jít se svojí holkou nahoru do pokoje a nás ostatní tady nechat s těma zbylýma!

Obejdu ty ostatní kluky a z boku přistoupím k Danovi. Musím zaklonit hlavu, abych mu viděl do obličeje.

„Ahoj.“

Jeho pohled se pomalu stočí na moji tvář a s nezměněným výrazem mě pozoruje.

„Já jsem Evan,“ představím se, protože on moje jméno určitě nezná. „Chodíme spolu na matiku.“ I když on se tam moc neprojevuje. Sedí úplně vzadu a mlčí. Jako vždycky.

Dál se na mě dívá, aniž by změnil svůj výraz. Asi bych měl trochu zabrat, kluci na to čekají.

„Chtěl jsem ti říct...“ Co mu mám jako povídat? „že jsem fakt nadšenej fanoušek našeho týmu. Věřím, že tenhle rok vyhraje.“

Jeho oči se z mé tváře přesunou směrem za má záda, kde se kluci asi přiblížili k holkám. Krucifix!

„Hele, Dane, já bych ti chtěl říct ještě něco, ale ne tady. Nemohli bysme jít ven?“ zkusím ho dostat z domu.

Kamenný pohled se znovu zaměří na můj obličej. Chvíli mě pozoruje, skoro to vypadá, že mě odpálkuje, ale nakonec se odlepí od stěny, a vydá se ven do zahrady. Já ho potichu následuji a přemýšlím, co mu asi řeknu. Musí to být něco, co ho chvíli udrží venku, aby se kluci mohli seznámit. Ale co?

Projdeme zahradou, kde se válí pár opilých lidí a jedna dvojice se odvážně muchluje na trávě kousek od bazénu. My dva se zastavíme u boční stěny domu, kde se on opře o zeď a já se postavím kousek před něj. On se na mě podívá a očividně čeká, co mu hodlám říct.

„Dane, já, ehm, říkal jsem ti, že jsem váš fanoušek? Chodím se dívat i na tréninky,“ začnu drmolit. Je to lež. Na tréninky nechodím. Dnes jsme tam byli, protože si Mike chtěl zakouřit. „Dneska jsem tam byl taky a bylo to skvělý. Vážně. Jak jsi skolil těch pět kluků, to by jen tak někdo nedokázal. Navíc jsi ani nevypadal utahaný. Já bych byl nepoužitelný už jen po té rozcvičce. Cvičíš i mimo tréninky? Tuhle fyzickou určitě nemáš jen z toho. Je pravda, že ti nabídli sportovní stýpko? Ve škole se o tom dost mluvilo. Určitě je to pravda, protože kdo jinej než ty, by si ho zasloužil.“

On mě během mého slovního průjmu znuděně pozoruje, pak se odlepí od stěny a chystá se odejít. Do prčic! Nebyli jsme tady ani minutu! Kluci mě zabijou, jestli se vrátí tak brzo.

„Počkej!“ vykřiknu nahlas a Dan se na mě znovu otočí. „To nebylo to, co jsem ti chtěl říct.“

Dan se zatváří otráveně, ale zůstane stát. I to považuju za dost velký úspěch.

„Víš, já jsem ti chtěl říct, že...“ Rychle, rychle něco musím říct! „Já... nevím, jak to mám říct,“ snažím se získat čas, ale když se zase otočí, aby se vrátil do domu, tak bez rozmýšlení vyhrknu, „Mám tě rád.“

Co?! Co jsem to vypustil z té své nevymáchaný huby?! Tohle jsem přece nemohl říct! Takovou totální kravinu! Jeho nevěřicný obličej, který na mě teď civí, mi ale dává jasně najevo, že jsem to vyslovil nahlas.

„Cože?“ Poprvé slyším jeho hlas. Je hluboký, trochu chraptí, a momentálně zní hodně šokovaně.

„No, já“ V mé hlavě je naprosto vymeteno a já nevím, jak dál pokračovat. Aspoň ho to zastavilo, napadne mě zcela scestně, když ho tam vidím stát. Tohle rozhodně nečekal. Žádného hetero kluka asi nenapadne, že mu nějaký chlap vyzná lásku. Šok ho ale naneštěstí neudrží dlouho, protože se pohne, a to bohužel směrem ke mně. Teď dostanu přes držku, prolítne mi hlavou, když prudce couvnu dozadu.

„Cos to řekl?“ zavrčí, když se dostane těsně ke mně. Dívám se na jeho krk. Je to v úrovni mých očí. Taky si netroufnu zvednout zrak. Nechci vidět výraz v jeho očích.

„Řekl jsem, že... Cos slyšel?“ Třeba se přeslechl. Aspoň v to v duchu doufám.

„Hned zopakuj, cos řekl!“ poručí mi hrubým hlasem a já nasucho polknu. Z tohohle se asi nevyllžu. Asi budu muset pokračovat v té blbosti, která mi vylítla u pusy.

„Řekl jsem, že... že tě mám rád,“ zašeptám.

Dlouhé ticho mě donutí zvednout pohled. Jeho oči se mi zabodnou do mých, jako by mě odhadovali. Snažím se neuhnout pohledem, aby na mně nebylo poznat, že lžu, ale je to dost těžký. Má nejen silný tělo, ale určitá síla je i v jeho očích. Jak to, že jsem si toho doteď nevšimnul? Možná to dělá to jeho tmavý, hustý obočí.

„Dokaž to.“

„Co?“ zeptám se ho zmateně a v duchu přemýšlím, jestli bych mu dokázal utéct. Asi ne. I kdyby, tak by to bylo na nic, protože chodíme do jedny školy. A pochybuju, že by si mě pak neodchytil a nevymlátil ze mě nějaký vysvětlení. Podle pověsti se mimo hřiště nepere, ale myslím, že v tomhle případě by udělal výjimku.

„Abys mi dokázal, že nelžeš.“ Jeho hlas je silný a jasný, asi se z toho šoku probral rychle. A podle jeho řečí, mi evidentně nevěří. Takže se mu to asi nikdy předtím nestalo. Myslím, že se mu vyznal kluk. Mně taky ne, takže jeho šok docela chápu.

„Jak to mám dokázat?“ Jestli po mně bude chtít, abych šel do domu, a před půlkou školy řekl, že ho mám rád, tak to se radši nechám zmlátit! Pověst mám jen jednu!

„Polib mě.“

„Co?“ vyjeknu překvapeně. Teď jsem v šoku já. On chce, abych mu dal pusy?! Kterej kluk by to chtěl po druhým klukovi? Dan mi prostě nevěří a jen mě chce vyprovokovat, abych přiznal lež. Co ale

bude horší? Přiznat lež a dostat od něj na budku, nebo trvat na tom, že je to pravda, a být za buzíka? Ani jedna možnost se mi nelíbí.

„Čekám,“ zamručí, když se nehejbu.

„Ty to myslíš vážně?“ zaskřehotám.

On asi neustoupí, ostatně není zvyklej prohrávat. Ale na násilí zvyklej je, takže mu nebude dělat problémy někomu namlátit. Ani nemůžu polknout, jakej knedlík mám v krku.

„Udělej to!“ Jeho příkaz je jasný a nelze ho neuposlechnout.

Konečně se mi povede polknout, přiblížím se k němu a natáhnou se, abych dosáhnul na jeho rty. Pořád čekám, že mi řekne, že si dělal prdel, ale jeho kamenný oči mají neměnný výraz. Kurva! Nahnu hlavu a se sebezapřením se dotknu jeho rtů. Ani on, ani já se nijak nepohybujeme, jen tak divně stojíme. Po pár vteřinách se od něj odtáhnou a podívám se mu do tváře. Pořád má ten stejnej výraz. Kdybych se snažil, tak bych se možná i urazil. Myslím si totiž, že líbat umím docela dobře.

„No, tak já už asi půjdu,“ špitnu po dalších deseti vteřinách ticha. Když ani na tohle nezareaguje, otočím se a rychle zamířím do domu, kde se hned napiju piva. Tak tohle mi kluci zaplatí!! Jo, sice mě nenutili, abych ho líbal, ale jak jinak jsem ho měl asi zdržet?!

Rozhlídnu se po místnosti a uvidím asi deset kluků, jak si povídají s Greyovým holkama. Mezi nima jsou i mí kámoši. Aspoň k něčemu to bylo.

No co, byla to jen pusa. Ani jeden z nás nepoužil jazyk, takže to nebylo nic intimního. Ani jsme nepohybovali rty nebo tak něco,

snažím se si to ospravedlnit. Ostatně, kdybych zavřel oči, tak bych ani nepoznal, že líbám chlapa. Já ale ty debilní oči nezavřel!

Dan se vrátí asi až za patnáct minut. Radši se schovám do kuchyně, kde mě najdou kluci, který jeho návrat odehnal od holek.

„Dík,“ práskne mě do zad Alex.

„Jo, seš skvělejší. Byl pryč přes čtvrt hodiny,“ pochválí mě Mike.

„Jak jsi ho udržel tak dlouho venku?“ zajímá se Dave.

„Nijak,“ vyhrknu. „Prostě jsme jen kecali o zápase a tak,“ pokrčím rameny, když se na mě dál dívají.

„A to ho udrželo?“ nevěří mi Alex.

„Jo.“

„On mluvil taky?“ vyptává se dál Dave.

„Jo, mluvil,“ přikývnu a dívám se, jak si kluci berou kelímky s pivem. Kromě nich jsou tu i plechovky. Jak s pivem, tak s Colou a Sprite. Tvrdý si nedám, i když ho tu taky mají.

„Fakt?“ nevěří mi Mike. „Já ho nikdy mluvit neslyšel.“

„Se mnou mluvil,“ řeknu už lehce našťavaným tónem, protože mě kluci začínají vytáčet. Co se stalo doopravdy, jim vážně říkat nehodlám. „Co vy s holkama?“ obrátím radši řeč jinam.

„Mám číslo na Melody,“ usměje se šťastně Alex.

„A ostatní?“ rozhlídnou se.

„Tak Diane chodí s Danem a zbylé dvě odmítly dát svoje číslo. A to nejen nám, ale i ostatním klukům. Nány nafoukaný,“ odfrkne si Mike. „A Dave to mohl mít konečně za sebou.“

My ostatní se rozesmějeme. Chudák Dave dělá, co může, ale pořád se mu ještě nepodařilo se s nějakou holkou vyspat. Vždycky skončí

maximálně u osahávání, ale dál s ním žádná holka nešla. Už je z toho dost zoufalý, protože za tři týdny maturujeme a on nechce jít na vejšku jako panic.

„Když bude nejhůř, tak se ti všichni složíme a ty si nějakou babu koupíš,“ navrhně mu Mike.

Dave se na něj zamračí.

„Klid,“ dolije mu Alex pivo. „Na maturáku si určitě užiješ. Tam je přece povinný se se svým partnerem vyspat.“

Jo, jen doufám, že to ví i holky, že je to jejich povinnost. Aby se zase nevymlouvaly, že o ničem nevěděly.

„S kým vlastně jdete?“ vyzvídá Mike. „Já chci pozvat Tracy.“

„Tak to bys jí měl říct co nejdřív, aby byla ještě volná,“ poradí mu Alex. „Já doufám, že si dá říct Melody, ale mám v záloze Annie.“

„Já zatím nikoho nemám, a Evan jde s Rose, že jo?“ otočí se na mě Dave.

„Jo,“ přikývnu. Sice s Rose nechodím, ale před rokem jsme spolu byli a já jí slíbil, že ji na svůj maturák vezmu, Ona chodí o rok níž, takže by se tam jinak nedostala. Zůstali jsme kámoši, tak nevidím důvod ten slib porušit.

„Rozdáte si to pak?“ zajímá se Mike.

„Asi ne,“ zavrtím hlavou. Pochybuji, že by se k tomu dala přemluvit. Já bych proti nebyl. Rose je hezká holka a sex s ní byl dobrý.

Přes Alexovu hlavu uvidím ve vedlejší místnosti Dana. Jeden z jeho kámošů mu něco povídá a on tiše přikyvuje. Přitom se rozhlíží po okolí. Asi hlídá holky. Nevypadá, že by ho náš rozhovor a pusa

rozhodili. Jen doufám, že to nikomu neřekne, protože bych měl z ostudy kabát. Nechci, aby se posledních pár dní na škole říkalo, že jsem zamilovanej do kluka.

Radši se posunu, aby na mě nebylo vidět.

„Nepůjdeme už?“ otočím se na kluky.

„Ne, ještě chci jít za Darjou,“ zavrtí hlavou Alex.

„Vždyť máš číslo na Melody, ne?“ podívá se na něj udiveně Dave.

„Ty seš fakt pako,“ rozesměje se Mike. „Má její číslo, ne její kalhotky. Když si chce užít, tak musí jít za Darjou, protože Melody mu dneska fakt nedá.“

„No, já myslel ...“ zamumlá Dave a skloní hlavu.

„Pojď se napít,“ chytну ho kolem ramen.

„Kašli na Mikea,“ podám plechovku Daveovi.

„Pořád se do mě naváží,“ zamumlá on a přihne si piva.

„Nejen do tebe,“ utěšuji ho, „ on je takovej na každého.“

„Proč s ním vlastně kamarádíme?“ vzdychne Dave, ale nemyslí to vážně.

Je fakt, že on je nejčastějším cílem Mikeových řečí, ale to jen proto, že se nechá a nemá dost odvahy se mu postavit. Já Mikea občas pošlu do prdele a mám od něj klid. Na Alexe si nedovolí vůbec, takže zbývá jen Dave.

„Budeš tady ještě nebo půjdeme domů?“ zeptám se ho.

„A co Mike a Alex?“

„Alex bude s Darjou a o Mikea se nestarám. Mě už to tady nebaví,“ otočím se a jdu ke vchodu.

Dave mě následuje a v tichosti se vypaříme. Doma jdu hned spát, abych nemusel myslet na to, co jsem dneska udělal.

KAPITOLA 2.

Probudím se akorát na oběd. V koupelně si opláchnu obličej, aby naši neměli kecy. Natáhnu si nové triko, který tak nesmrdí. Sice je na něm malý flek, ale není moc vidět.

„Čau,“ pozdravím bráchu, mámu a tátu, kteří už sedí u stolu.

„Pár dní do maturity a ty chodíš po mejdanech,“ spustí máma, sotva si vezmu jídlo a sednu si na židli. Tohle jsem fakt mohl čekat! Co z toho rodiče mají? Proč si pořizují děcka, když je pak jen buzerují? Jsem mladej, tak proč bych si nemohl někam vyrazit? Copak oni jako mladí nikam nechodili? Asi ne. Aspoň podle jejich zatrpklých výrazů.

„Je víkend, tak se snad můžu jít pobavit, ne?“ vzdychnu, když se pustím do vepřového s bramborami. Táta by nesnesl, aby bylo na jídlo něco bez masa. I když já s bráchou máme rádi těstoviny, tak je mamka nevaří. Vždycky se řídí tátovými příkazy.

„Máš se učit,“ nedá mi máma pokoj ani u jídla.

„Stejně se už nedostane na žádnou vysokou,“ zamračí se táta a nabere si další porci masa.

„Aspoň budu pracovat a vydělávat, ne?“ Kdybych šel na vysokou, tak by mi zase nadával, že ho stojím moc peněz a že se mám starat sám o sebe. Zním ho až moc dobře.

„A máš už nějakou práci zajištěnou? Nemáš!“ mračí se dál táta. Nabere velkej kus masa a bramborů, a vše si strčí do pusy. Na jeho vousech ulpí zbytky jídla, které tam určitě zůstanou až do konce oběda.

„Budu mít ještě prázdniny, ne? Poslední.“

„A pak půjdeš rovnou na pracák,“ odfrkne si táta.

Radši mu neodpovím, jinak bysme se zase pohádali. A samozřejmě by se k tomu přidala i mamina, takže by měli převahu. Brácha by pak byl rozhozený, protože by to ve svém věku nechápal. Je mu teprve devět, tak by si to moc bral. Hlavně kvůli němu se snažím ovládat. Není důvod, aby měl kvůli našim hádkám zkažený dětství.

Naši mi už s tímhle pijí krev. Pořád jenom otravují s tím, že nejdu na vysokou. No tak jsem blbý, no. Tedy, spíš nejsem ten učební typ a učení mě nebaví. Naši si myslí, že ten, kdo nemá vejšku nebo kariéru, nic neznamená.

Máma dělá zástupkyni ředitele ve firmě na výrobu doplňků stravy. Vyrábějí tam takový ty prášky, který si kupují magoři posedlý zdravým životním stylem. Různý vitamíny, enzymy a bůhví co ještě. Já bych to do sebe nedal ani za nic. Podle mě jsou to chemický hnusy, bez ohledu na to, co říká reklama nebo máma. Ani ona sama je nebere, což už samo o sobě dost naznačuje, že jo?! Naštěstí to nikdy necpala ani nám.

Táta je zase inženýr a dělá na stavebním úřadě. Je to úředník a taky se tak chová i vypadá. Je obtloustlý, protože sedí celý den v kanclu, a nerudnej, protože musí jednat s lidmi.

Jediný normální je brácha, ale to se změní, až přijde do puberty. Teď je to neškodný prcek, ale pak se stane další osinou v zadku. V pubertě není nikdo normální. U sebe nevím, ale rozhodně jsem nedělal žádný šílenosti nebo blbosti. Jo, pár opileckých výstupů, nějaký cigára nebo jointy, taky pár holek, ale všechno v normě.

Po jídle se vrátím do svého pokoje, kde sebou hodím na postel. Z nočního stolku si vezmu mobil a podívám se na něm na net. Nic nového. Jen pár drbů a nějaký nová katastrofy ve světě. Naštěstí ale nikde není zmínka o tom, že by se nějaký kluk líbal s druhým klukem na jistém mejdanu. Bezva.

Věřil mi, že ho mám rád? Nebo si myslel, že jsem opilý? Třeba byl i on nadraný. I když na to nevypadal. Myslím, že ani on to nebude vytahovat, protože kdo by se chlubil, že se líbal s klukem, že jo? Ale co kdyby se chtěl chlubit, že mu nějaký kluk vyznal lásku? To by bylo fakt v prdeli. Ne, to podle mě neudělá. Nepřijde mi jako ten typ, který by se chlubil takovými věcmi. Vždyť o něm nikdy nekolovaly žádné drby o jeho zkušenostech s babama. Vědělo se, s kým chodí, ale žádný podrobnosti.

Doteď jsme se ve škole nijak nevidali, tak není moc pravděpodobný, že bychom se teď začali potkávat častěji. Taky pochybuji, že by se se mnou chtěl znovu vidět. Asi to pro něj byl taky trapas. Jo! Vždyť i on se líbal s klukem! Určitě si to taky nebude chtít připomínat.

„Evane?“ nakoukne mi do pokoje Tristan.

„Co je, brácho?“

„Půjdeš si se mnou zahrát počítačový hry?“ zaprosí. Na nich je doslova závislý.

„Jo, klidně,“ zvednu se a jdu za ním do jeho pokoje.

„Nevynadají ti naši, že se neučíš?“ podívá se na mě, když zapíná PC. Není to žádný dělo, ale jemu to v pohodě stačí. Má to jen na jednoduchý hry a na brouzdání po internetu.

„Aspoň budou mít důvod,“ mávnu rukou a sednu si na druhou židli.

Následující dvě hodiny hrajeme hry, než mě to přestane bavit a zalezu zpátky do svého pokoje. Tam si vzpomenu na jinou část včerejší noci. Vezmu telefon a napíšu Alexovi.

Já: Tak co? Vyspal ses s Darjou?

Alex: Jo.

Já: A?

Alex: Ta by se tím mohla živit.

Já: Až tak?

Alex: Jo, bylo to fakt skvělý. Kdy jste s Davem odešli?

Já: Nevím, kolik bylo. Ale bylo to chvíli po tom, co jsme se viděli.

Alex: A kdy odešel Mike?

Já: Nevím, s náma nešel.

O Mikea se nestarám, ten se takhle chová pokaždé. Jede si sám za sebe a ostatní ho ani moc nezajímají. Tak proč bych se měl starat já

o něj? Ať si odchází a přichází, kdy chce. Ani nemusí chodit s námi. To by se mně a Daveovi dost podstatně ulevilo.

Já: *Psals Melody?*

Alex: *Ještě ne.*

Já: *Dáváš si na čas? Aby si nemyslela, že po ní jedeš?*

Alex: *To taky, ale ani nevím, co jí napsat. Radši bych s ní mluvil osobně, to mi jde líp.*

Já: *Tak to zkus ve škole.*

Alex: *Víš, jak je hlídaná, ne? Leda, že bys zase zabavil toho hlídače.*

Tak to ani omylem! Jednou úplně stačilo! Navíc si myslím, že by mi dal přes držku, kdybych se k němu znovu přiblížil. Já bych dal facku sám sobě, kdybych to musel zopakovat! Jsou věci, který stačí zkusit jednou v životě. Podruhý už je to jako sebevražda.

Já: *To radši ne.*

Alex: *Proč? Bylo to tak hrozný?*

V první chvíli se leknu, že ví, co se stalo, ale hned se uklidním. Neví, jinak by se zeptal přímo. Alex není ten typ, který jen naznačuje, je dost přímý. To na něm oceňuji.

Já: *To ne, ale nehodlám to absolvovat znovu!*

To je pravda. Ta malá pusa zas tak hrozná nebyla, ale už to nikdy dělat nechci. Copak jsem buzič, abych se líbal s nějakým klukem? Navíc takovým! Pokud, opakuji pokud, bych buzerant byl, tak bych si vybral jiného kluka. Třeba takového, co mě nebude děsit. Nebo nebude hrozit, že mě při blbě náladě jednou ranou zabije.

Radši změním téma.

Já: *Učíš se?*

Alex: *Jo, pokud budu mít dobrou maturu, tak mi táta koupí k ní a k naročkám auto.*

Tomu říkám pořádná motivace! Co já bych za takový povzbuzení dal! Mě ale naši jen buzerují!

Já: *Narožky máš až v srpnu, hodilo by se už teď.*

Alex: *Já vím, ale musím ještě počkat. Neboj, na dovolenou bude mít Dave půjčený auto od svojí mámy.*

Já: *Ještě, že tak. Kdo by ty věci tahal?*

Alex: *Čus zítra ☺*

Já: *Čau*

Zbytek soboty a větší část neděle se fakt učím. Nejen proto, aby naši neměli kecý, ale taky se mi nechce být za propadlíka a opakovat maturu až po prázdninách. To by mě naši asi vydělili.

KAPITOLA 3.

Proč zrovna já mám skříňku s rozbitým zámekem, nadávám v duchu v pondělí ráno, když se snažím dostat dovnitř. Už od začátku roku to hlásím v kanceláři, ale stejně to nikdo neopravil a ani mi nevyměnili skříňku. Skoro všichni už jsou ve svých třídách, jen já tady jak blbec mlátím do té plechovky. Když mě u toho minule viděl profesor z dějin, tak místo toho, aby mi pomohl, vynadal mi, že tu skříňku rozbiju a budu ji muset zaplatit. Málem jsem mu řekl, že těch patnáct očí, co ten blbý kus plechu stojí, klidně zaplatím, jen když se konečně dostanu ke svým knížkám. Naštěstí jsem se ovládl, jinak bych asi dostal nějaký trest nebo bych musel vypracovat nějaký referát.

Najednou mě něčí ruka chytne za rameno a trochu mě poponese. Otočím hlavu, abych toho blbce seřval. Nadávky mi ale uvíznou v krku, když uvidím Danovu kamennou tvář.

„Čau,“ pozdravím ho rozklepaně. Kde jsou profesori a dozor chodeb, když je člověk potřebuje?! Normálně si člověk ani nemůže odplivnout, aby na ně nenarazil. A teď? Pusto!

Dan můj pozdrav neopětuje. Místo toho mě sune chodbou směrem k místnosti, kde si uklízečka schovává košťata a vysavač. Do prdele, on mě tam chce zmlátit? Nebo zamknout, abych se vevnitř udusil výpary z čisticích prostředků? Asi přece jen chce řešit ten

páteční ‚incident‘, na kterej bych já raději zapomněl. Myslel jsem, že se k tomu nebude vracet a vykašle se na to. Proč to chce řešit? Já bych na jeho místě dělal, že ten kluk neexistuje. Musím se z toho nějak dostat, protože nehodlám zdechnout takhle před prázdninami.

„Hele, já se omlouvám. Vážně. Byl jsem opilej. Nikomu jsem nic neřekl, takže se nemusíš o svoji pověst bát,“ drmolím, když mě táhne do komory a zavírá za námi dveře. „Prosím, nebij mě!“

Když se přiblíží, zavřu oči, abych neviděl tu ránu. Místo pěsti na tváři ucítím jeho rty na svých. Prudce otevřu oči a zblízka se dívám na jeho zavřený víčka. Jeho rty jsou přitisklý na mých a trochu se pohybují. Já jsem tak ztuhlej, že stojím jako pako a nechám ho, ať si mě teda ocicmá. Než to dodělá, přemýšlím, o co tady jde. Není to žádná zkouška. Není opilej. Nedělá to ze srandy. Proč mě teda líbá? Teplej být nemůže, vždyť chodí s holkou. Tak co dělá? To myslím jeho chování, ne to, že mě zrovna ocucává.

Když se odtáhne, tak se na mě pozorně zadívá. V jeho očích není nic vidět, takže nevím, co se v něm odehrává.

„O.K., teď to vůbec nechápu!“ Ujede mi nahlas.

„Říkals, že mě máš rád, ne?“ prohodí.

„To jsem říkal, jo,“ přikývnu opatrně, protože netuším, kam míří. „Ale to jako líbáš každýho, kdo ti to řekne?“

„Když mě máš tedy rád, tak proč mi tu pusu neoplatíš?“ pokračuje dál v nějaké své šifrované řeči, který nerozumím.

Vždyť jsem mu přece pusy dal, tak o čem to tady mluví? Může mít poškozený centrum paměti? Nebyl by to div. Ta helma ho nemůže ochránit před všemi ránami, který schytá.

„Dal jsem ti pusu včera,“ připomenu mu shovívavě. „Pamatuješ? Na tý zahradě.“ Hele, třeba si to vůbec nepamatuje! To by bylo skvělý! Ne, moment. Kdyby si to nepamatoval, tak by nevěděl, že jsem mu vyznal lásku. A nelíbal by mě v komoře.

„Tomu říkáš pusa?“

Co?! On uráží mé líbání?! Nikdy si nikdo neztěžoval! Naopak mi to holky chválily!

„A co jiného by to asi bylo?!“ zeptám se ho už trochu našťavaně. Být to někdo menší, tak ho možná i praštím.

„Nehnul ses.“

„Jo, já byl trochu zaskočenej,“ zkusím se usmát. A to i když bych mu nejradši řekl, že jsem se nesnažil, protože se mi nelíbilo líbat kluka. A navíc takového, co vypadá jako nějaký robot z budoucnosti.

„A teď taky?“

„Cože?“

„Jestli jsi byl i teď zaskočený, žes jen stál a nic nedělal. Mně dát pusu někdo, koho mám rád, tak vyvinu aspoň nějakou aktivitu,“ dívá se na mě dál svým ledovým pohledem. Docela dost mě překvapí, že vůbec mluví.

Krucil! On mi pořád nevěří! Pokud mi neuvěří, tak se ze mě bude snažit dostat ten pravý důvod a to pak bude průser první kategorie. Jinou lež totiž určitě nevymyslím a za pravdu mě umlátí!

„Nečekal jsem, že mě tak najednou políbíš. Taky jsme ve škole, to se blbě uvolňuje,“ chrlím ze sebe výmluvy. „Někdo nás tu může přistihnout a budeme z toho mít velkej průser. Oba dva.“

Dan beze slova přejde ke dveřím. Než se mi ale uleví, že to mám za sebou, tak otočí klíčem ve dveřích a obrátí se nazpět k mojí zmrzlý maličkosti.

„Hm,“ dostanu ze sebe. Do prdele!

„Tak dělej.“

Vzhledem k tomu, že mi blokuje jedinou únikovou cestu, tak asi nemám jinou možnost. Copak mu to nestačilo dvakrát? Uvěří mi, když ho políbím doopravdy? Když zavřu oči, tak bych to dokázat mohl. Je to přece jen pusa. Když se nebudu dívat, tak ani nepoznám, že to není holka. Jo, to zvládnou. Když chce pořádnou pusou, tak ji dostane! A mně zůstanou všechny zuby.

Přejdou k němu, jednu svoji ruku mu dám na tvář, abych si ho podržel, a svoje rty přitisknu na jeho. Pak hned zavřu oči a začnu pohybovat rty. Ani mě nenapadne, abych použil jazyk. Ale dám si záležet, aby mě za tenhle polibek nemohl pomluvit. Pod dlaní cítím jeho kůži a překvapí mě, že jeho tvář není tak tvrdá, jak vypadá. Natočím hlavu, abych se líp dostal k jeho rtům, který mi začnou odpovídat. Na svých tvářích ucítím jeho ruce, které mi drží hlavu, a jeho rty mi vycházejí vstříc. Je to dost dobrý polibek na to, aby mi uvěřil, a nedělal si z mého líbání srandu. Líbám krásnou holku, líbám krásnou holku, líbám krásnou holku... Snažím se vytlačit představu toho kluka, abych se prudce neodtáhnul a nezkazil to.

Zazvonění mi způsobí menší infarkt a já od Dana odskočím. Podívám se na něj a on mi bez výrazu pohled opětuje. Ale ani teď na něm nepoznám, co si myslí. Copak má jen jeden výraz, kterej nikdy

nemění? Ostatní lidi mají minimálně dvacet obličejů. On ale ne. Navíc se ani nepohne a jen tupě zírá.

„Musím do hodiny,“ vyhrknu, a když mi uhne, odemknu a vypadnu ven. Do třídy vběhnu sice po zvonění, ale profesor mi nevyndává. Zapadnu na svoje místo, ale když si chci vytáhnout učebnice, tak mi dojde, že jsem si je nevezl ze skříňky. Kruci!

„Kde lítáš?“ zašeptá směrem ke mně Alex.

„To ta debilní skříňka! Nepodařilo se mi tam dostat, takže nemám ani učebnice,“ zanádvám tiše. Teda, spíš jsem to už ani nezkoušel, protože jsem neměl čas.

„Tak se dívej do mojí,“ přisune knížku na kraj lavice.

„Dík.“

Byla to jen blbá líbačka. Jo, už to nebyl jen ten ťuk na rty, ale já jsem to musel udělat! Nejen kvůli bití, ale i pro svoji čest. Nenechám urážet svoje líbání!

Teď už jsem mu dokázal, že jsem nelhal, takže by mi měl už dát pokoj. Proč mám ale blbej pocit, že to ještě neskončilo? No co. Do konce školy už je to jen pár týdnů, to snad zvládnou, a pak už ho nikdy neuvidím.

KAPITOLA 4.

V úterý ráno se indiánským způsobem proplížím ke své skříňce. Snažím se být skrčený, abych nebyl vidět. Ale asi je to naprd, protože ten obr má dobrou rozhled. Kde jsou kluci? Před nimi by si na mě Dan nedovolil. Aspoň myslím. U něj si člověk nemůže být nikdy jistý. Pokud by to ale zkusil, tak by se ty naše líbačky provalily. To by bylo i jemu na škodu, ne? Přece nechce, aby ho ta jeho kráska koplá do zadku a on měl pověst buzíka. Mně nemá kdo dát kopačky, ale označovaný za teplého být taky nechci!

Vztekle zacloumám svou skříňkou, která ale nechce povolit. Zkusím do ní několikrát bouchnout, ale bez efektu. Možná kdybych na ni zkusil beranidlo! Po pár ránách pěstí si dá skříňka nakonec říct a já si konečně můžu vzít svoje věci. Naberu si učebnice na celý dnešní den, abych sem už nemusel. Další souboj a strach, že mě někdo odchytne, už dneska nehodlám absolvovat.

„Čau,“ kývnu klukům ve třídě a sednu si vedle Alexe.

„Nazdar,“ odpoví mi.

Mike jí. Nevím, jestli teprve snídá nebo už svačí. On žere pořád. Dave si dopisuje nějaký věci a Alex hraje hry na mobilu. Ve třídě je obvyklý kravál, všichni si povídají. Jen pár šprtů se kouká do knížky nebo si něco píše.

„Něco novýho?“ zeptám se kluků, ale všichni zakroutí hlavou a dál se věnují svým činnostem.

„Ach jo, to je nuda,“ povzdechnu si deprimovaně, když z batohu vytahuji učebnice.

„Co bys chtěl?“ zašklebí se na mě Mike.

„Nevím. Prostě něco,“ pokrčím rameny. „Na nudu máme čas, až budeme v důchodu sledovat televizní soutěže, ne?“

„Ty vole, já nikdy nebudu hrát Bingo!“ zhrozí se Mike, zmuchlá obal od bagety a hodí ho přes půl třídy do koše. Netrefí se, ale nezvedne se, aby to šel vyhodit.

„A co budeš dělat v důchodu?“ zvedne hlavu Alex.

„To stejný, co dělám teď - prohánět ženský.“

„Jo, jedinež tak babky s protézama a umělýma kyčlema,“ rýpnu si, protože mám blbou náladu.

„To tak!“ zhrozí se Mike.

„Ale ty protézy by nemusely bejt tak hrozný,“ vypne Alex hru na mobilu, aby se mohl věnovat nám.

„Jak to myslíš?“ nechápu ho. „To seš na starý báby nebo co?“

„Ne, ale kdyby měly protézy, tak by ty zuby mohly vytáhnout a nehrozilo by, že tě při kouření kousnou, ne?“ vysvětlí a já s Mikem se rozesmějeme.

Dave se mírně zamračí, než se odhodlá zeptat.

„Holky tě někdy při orálu kously?“

„Ne silně, ale občas jsou ty zuby cítit,“ odpoví mu Alex a já souhlasně přikývnu. Jo, stává se to.

„Aha. A jak tomu mám zabránit?“ podívá se na nás Dave. „Nechci být pokousanej.“

„Holka musí ty zuby schovat za rty,“ protáhne se Alex a zhoupne se na židliče dozadu.

„Nebo musíš mít malýho ptáka,“ rozesměje se Mike. „Ten se jim tam líp vejde, holky nemusí tolik otvírat pusy.“

„Ale já myslel, že holky chtějí velkýho,“ zatváří se Dave nejistě.

„Jo, ale ne na kouření. Z toho je bolí pusa a chce se jim pak i blít,“ vezme si Mike zase slovo.

Nášeho nezkušeného kámoše to trochu zmate. „Takže na sex chtějí holky velkýho a na orál malýho?“

„Jo,“ přikývne.

„A jak to má jeden chlap udělat?“

„Dave, to neřeš,“ usměje se na něj Alex. „Ženský prostě neví, co chtějí. A taky chtějí to, co nemaj, a i když to dostanou, tak to znovu nechtějí.“

„Hm.“

Chudák Dave, polituji ho v duchu, jako už tolikrát předtím. Měl by na to prostě skočit, než dostane ze sexu strach. O některých věcech je lepší nepřemýšlet a brát je prostě tak, jak jsou.

Po zvonění se vydáme chodbou ven ze školy. Jdu poslední, protože hledám v batohu telefon. Do prčic, nenechal jsem ho ve třídě? V batohu skoro nic nemám, protože jsem si učebnice hodil před poslední hodinou do skříňky, a stejně tam nemůžu nic najít. Nějaká čokoládová tyčinka, sluchátka, kapesníky, peněženka, krabička

kondomů, zapalovač, multifunkční nůž, nějaký bordel, ale telefon nikde. Zkusím se podívat i do přední kapsy, ale ani tam není. Do prdele! Proč jsem si to nezkontroloval ve třídě?

„Evane? Jdeš?“

„Ne, musím do třídy. Nechal jsem tam mobil,“ odpovím Alexovi, otočím se, vyběhnu schodiště a vběhnu do třídy. Svůj telefon najdu v lavici pod nějakými papíry. Ještěže tak! Naši by mi nový nekoupili, spíš bych schytl přednášku, jak si neumím dávat pozor na svoje věci a furt něco ztrácím. Náhodou, tenhle telefon mám už rok! Sice je už docela dodělanej, ale pořád jede. Za prachy k matuře si koupím nový. Tenhle teď hodím do batohu, zapnu ho, aby mi mobil nevypadl, a letím domů. Tedy, letěl bych, kdyby mě hned pod schodama nezastavila hora svalů. Do prdele! Už podruhé! Po obživnutí ho chci obejít. Dan mě ale chytne za rameno a vláčí mě prázdnou chodbou do komory. Ne! To ne!

„Musím domů!“ zkusím zaprotestovat, ale bez odezvy jsem vlečen dál.

Zoufale se rozhlídnu po chodbě, ale nikdo tam není. Všichni se se zvoněním vytratili pryč a nechali mě ve spárech nadržného monstra. To mě strčí do komory, vejde a zamkne za námi.

„Co zase?“ podívám se na něj. „Pořád mi nevěříš nebo co?“

Nic, jen čučí.

„Fajn, nevěř si,“ rozhodnu se z tohoto debilního seriálu dostat živý. „Mysli si, že jsem si dělal srandu. Ignoruj mě, jako bych nikdy nic neřekl, jo? Stejně to už máme za pár, pak už mě nikdy neuvidíš.“

Prosím, prosím, ať to vyjde!

Konečně se pohne, přijde těsně ke mně, chytne moji tvář a políbí mě na ústa. Protočím oči, což on naštěstí nemůže vidět, a políbím ho nazpět. Nechci, aby zase začal s těma blbýma řečma a urážením mého líbacího talentu. Dnes trochu škrábe, asi se ráno neoholil. Snad z toho nebudu mít odřený obličej. Natočím hlavu, abychom se nemlátili nosy, ale pusu neotevřu. Ať ten jeho jazyk zůstane pěkně v jeho puse. Když už mi trochu dochází vzduch, odpojím se a podívám se na něj.

„Nemáš náhodou/třeba trénink?“

Přikývnutí mi dá naději, že budu moct brzy jít. Tu ale Dan ihned zabije, když se po mně zase natáhne.

„Říkals, že máš trénink,“ zkusím ho zadržet napřaženou rukou, kterou ale snadno ohne v lokti a přitáhne si mě k sobě.

„Za deset minut,“ zahuhlá a přicucne se na moje rty.

Těch hnusných deset minut takhle zůstane, než se mi podaří utéct. Kluky už nikde nevidím, stejně jako zbytek školy. Všichni už vypadli. Jsem rád. Aspoň mě nikdo nevidí zdrhat z komory. Pak by se určitě vyrojily nějaký kecý. Jak bych to asi vysvětlil? Že jsme si tam povídali? Tomu by nikdo neuvěřil. Všichni přece vědí, že Dan s nikým nemluví. Ani se nekamarádí.

Nevypadá to, že mi dá pokoj, přemýšlím cestou domů. Netuším, o co mu jde, ale mám docela strach, že mě čeká další setkání se školním obrem. Krucifix! Do čeho jsem se to zase namočil?!

KAPITOLA 5.

Když mě na chodbě chytne pevná ruka za moje pravé rameno, ani se neleknou.

„Do komory,“ zašeptá mi do ucha.

„Musím do hodiny,“ vzdychnu unaveně.

„Hned!“ přikáže a bouchne do mojí skříňky, aby se otevřela. Kupodivu to pomůže a ona se otevře.

„Jen si vezmu knížky,“ řeknu mu nazpět, rád, že jsem se konečně dostal ke svým věcem.

Dan přikývne a odejde. Já si vyměním knížky, zavřu skříňku a vydám se do komory. Na chodbě se pohybuje ještě několik lidí, ale do komory pod schodištěm není z chodby skoro vůbec vidět. Jen co vejdu, zamkne dveře a zase se na mě vrhne. Tohle už není ani vtipný. Tentokrát přidá i jazyk. Mám co dělat, abych ho do něj nekouzl. Proč to pořád stupňuje? Doufám, že nepočítá s dalšími metami. To ho ta jeho kráska přestala bavit? Nebo je prostě jen blbě zvědavý? Proč si na to nenajde nějakého jiného kluka? Jo, je fakt, že lidi dost děsí. Ale jsou i masochisté, kterým by takový vztah vyhovoval.

Když se konečně nasytí, pustí mě a já můžu jít do třídy. Jen doufám, že to nechce zahnat až do úplného konce. Já mu tedy svůj

zadek nedám a do jeho nepolezu! Jo, párkrát jsem anál s holkou zkusil, ale to je něco jiného. Vždycky jsem byl za chlapa, za ženskou nikdy!
Když si na to vzpomenu, vytáhnu z batohu mobil a napíšu Rose.

Já: *Ahoj, chceš jít se mnou na maturák?*

Rose: *Ahoj, to je snad jasné, vždyt' jsme se domluvili.*

Já: *No, mohla sis najít někoho jinýho.*

Rose: *Nenašla.*

Já: *OK. Tak jsme dohodnutý.*

„Tak jdu s Rose na ples,“ řeknu Alexovi. Dave a Mike si odskočili do kantýny pro něco dobrýho.

„To máš dobrý,“ usměje se Alex. „Já pozval Annie, ale pořád doufám, že se mnou půjde Melody.“

„Napsals jí?“

„Ne, chci jí to říct osobně, ale nemám na ni štěstí. Vždycky je buď s kámoškama, nebo se ségrama,“ povzdechne si. „Nechci ji zvát před ostatníma lidma. Co když odmítne?“

„Tak jí napiš, nebo ji pozve někdo jinej. Pokud už to neudělal. Víš, jak je populární,“ pokrčím rameny. Dlouhý váhání se mu fakt nemusí vyplatit.

„Není to blbý?“ Zaváhá. „Jen tak jí napsat?“

„Já to taky udělal.“

„To jo, ale tys už byl s Rose domluvenej,“ zavrtí Alex hlavou. „Já s Melody mluvil jen jednou a byl to nezávaznej pokec. O plese jsme se vůbec nebavili, spíš jsem se snažil bejt vtipnej.“

„A šlo ti to?“

„Nevím,“ přizná se. „Usmívala se, ale ona se usmívá pořád.“

To je fakt. Ty ségry se snad ani neumí mračit nebo rozčilovat. Je to vůbec zdravý? Každý by ze sebe měl jednou za čas dostat napětí a vztek, ne?

„Tak jí napiš, ať se s tebou sejde někde sama. Třeba někde na chodbě a tam ji pozvi na ples.“

„To by snad šlo,“ povzdechne si znovu. Vytáhne telefon a nadatluje do něj smsku. Pak mi mobil podá. „Jak to zní?“

Vezmu si jeho nejnovější model telefonu a mrknu na displej.

Alex: Ahoj Melody, tady Alex z mejdanu u Lisy. Nesešla by ses se mnou o přestávce v 11 h u automatu na pití?

„Dobrý,“ vrátím mu telefon a on zprávu odešle. „Jsem zvědavěj, co ti odepíše.“

„Myslíš, že odepíše?“

„Uvidíš.“ Nedokážu předvídat holčičí chování. To nezvládne nikdo. „Dave už někoho pozval?“ zajímá mě.

„Nic neříkal. S takovou si fakt neužije.“

„Třeba bychom se mu vážně měli složit na nějakou holku,“ navrhnou, i když se mi ten nápad moc nelíbí. Jak jinak mu ale máme pomoci? Sám to evidentně nezvládá. Už jen z představy, že má